

[Statsministeren]

på den måde, at hvis jeg søgte at supplere udenrigsministeren, ville det være »overkill«.

Jeg har en enkelt betragtning til den tale, hr. Gert Petersen holdt. Som altid fremsatte hr. Gert Petersen interessante vurderinger af den udenrigspolitiske udvikling, men hr. Gert Petersen havde en udtalelse, som jeg ikke rigtig synes lever op til den kvalitet, som hr. Gert Petersen så ofte har vist os. Det drejede sig om NATO's særlige mobile udrykningskorps på – det tales der nu om – 60.000-100.000 mand, og her spørger hr. Gert Petersen i sin tale, hvorfor vi skal slå ind på en kurs, som betyder, at NATO udvider. Hvad skal det være godt for? Hvad skal det føre til? Hvad er meningen?

I den forbindelse er jeg alligevel overrasket over, at hr. Gert Petersen i sin fremstilling fuldstændig springer over, hvad udgangspunktet jo er, nemlig at vi i de kommende år venter at kunne gennemføre en meget betragtelig reduktion af de konventionelle styrker i Europa, både for så vidt angår de amerikanske udstationerede og vore egne europæiske. Det er det, der gør det naturligt, at vi så til gengæld i den resterende forsvarsstyrke søger at opnå en øget effektivitet og et stærkere direkte integreret samarbejde mellem NATO's medlemmer.

Jeg vil også sige om den betragtning, hr. Gert Petersen havde om de gamle øst- og centraleuropæiske lande, at det jo er disse lande selv, som er bekymrede for det vakuum, som nu er opstået efter opløsningen af Warszawapagten. Må jeg blot minde om den uforglemmelige tale, præsident Havel – vores gæst for få dage siden – holdt på NATO-udenrigsministermødet for nylig. Vore nye demokratier i Øst- og Centraluropa er ligesom vi selv optaget af den problemstilling: Hvad er mon Sovjetunionens politik om 1 år? Om 3 år? Om 5 år? Vi kan håbe det bedste, og vi kan arbejde med på at nå det bedste, men vi ved ikke, hvordan forholdene er i Sovjetunionen kort tid ind i fremtiden. Derfor må vi ikke være letsindige, og derfor må vi fastholde en fornuftigt sammensvejet forsvarsorganisation også i vores del af verden, også under den overskrift, at vi ønsker at reducere de samlede konventionelle styrker i Europa.

Hr. Gert Petersen sluttede dette afsnit af sin tale med at sige, at dansk sikkerhedspolitik for tiden domineres af et menneske, der har en usvigelig tro på våbnenes velsignelser. Det synes jeg ikke var nogen rimelig måde at karakterisere forsvarsministeren på. (*Munterhed*).

Men derefter vil jeg gerne vende mig til de samfundsøkonomiske problemer, som jo i så høj grad har præget debatten i dag – og fuldstændig berettiget. Jeg sagde i min indledning i formiddags, at der er en række gode nyheder for Danmarks økonomi. Den nyeste var rentenedsættelsen for få dage siden; dér var jeg nu ikke helt ajour, for i eftermiddagens løb er der indløbet en anden lille detalje, som jeg synes vi godt kan glæde os over. Den går ud på, at hidtil har kun 11 landes statsobligationer indgået i verdens førende indeks over de internationalt mest handlede statsobligationer, men fra 1. juli så bliver der 12 lande, for nu optager man også de danske statsobligationer i denne kodeks, og det gør man bl.a., fordi det danske marked nyder godt af den stabile økonomiske og, føjer man så til – det sidste kan selvfølgelig diskuteres – den politiske situation i Danmark. (*Munterhed*). Ja ja, det siger de altså derude. Jeg nævner det, for selv om det er en detalje, er det nu alligevel en blåstempling af det danske realkreditmarked, som er et godt og positivt tegn. Danmark udgør – det står også i den meddelelse, jeg har modtaget – kun cirka 1,3 pct. af det totale verdensindeks, men det er netop det, der gør, at det er så påfaldende, at vi er medtaget i den store 12-landes-oversigt.

Mange ordførere har ligesom regeringen været optaget af, hvad vi har oplevet, at dagskønet viser os et underskud, som er stigende: 35,6 mia. kr. ser det ud til for i år. Nu er det jo ikke en kendsgerning, men det er altså forventningen, og det skal vi ikke tage let på, for det er selvfølgelig et stort underskud, som kan give os anledning til bekymring. Men så beder jeg bare om, at vi alligevel ser underskuddet i forhold til den samlede økonomiske udvikling for at forstå rækkevidden deraf.

I 1991, hvor der altså er en risiko for de 35,6 mia. kr., vil underskuddet udgøre ca. 4 pct. af vores BNP, og det er for meget. Men da underskuddet i begyndelsen af 1980'erne var et katastrofalt økonomisk problem, udgjorde underskuddet alligevel over 10 pct. af vores BNP. Det er altså slemt nok, men det er slet ikke så slemt, som det engang var. I begyndelsen af 1980'erne hørte Danmark til de lande, der havde meget truende – ja, næsten uhyggelige underskud i den offentlige sektor. I dag hører Danmark alligevel til landene med mindst underskud. Uh, der er et stykke vej igen, inden vi har fået det